

Verdraag elkaar

Kolossenzen 3:13

Verdraag elkaar en vergeef elkaar als iemand een ander iets te verwijten heeft; zoals de Heer u vergeven heeft, moet u elkaar vergeven. En bovenal, kleeft u in de liefde, dat is de band die u tot een volmaakte eenheid maakt. Laat in uw hart de vrede van Christus heersen, want daartoe bent u geroepen als de leden van één lichaam. Wees ook dankbaar. Laat Christus' woorden in al hun rijkdom in u wonen; onderricht en vermaan elkaar in alle wijsheid, zing met heel uw hart psalmen en hymnen voor God en liederen die de Geest u vol genade ingeeft. Doe alles wat u zegt of doet in de naam van de Heer Jezus, terwijl u God, de Vader, dankt door hem.

In deze tijd moeten we veel verdragen. Op onze knietjes zitten voor de overheid die maatregelen neemt – dat doen we overigens bij andere maatregelen dan die rond corona ook, maar meestal zijn die niet zo ingrijpend.

In deze tijd lijken we veel te moeten verdragen, veel meer dan anders. Maatregelen, maar ook angst, onzekerheid, de voortdurende onrust, een vraagteken als toekomstperspectief. Maar ook elkaar moeten we verdragen. Zij die een koppel of een gezin vormen, zitten dag in dag uit bij elkaar. Zij die alleen wonen, komen zichzelf tegen, moeten hun eigen ongeduld en onbegrip verdragen. Mensen die samenwonen komen zichzelf tegen in de confrontatie met de ander.

Verdraag elkaar... We moeten er soms een eindeloos geduld voor hebben.

Heb je 't al meegemaakt, dat je met rust gelaten wil worden of je wilt je concentreren en een ander onderbreekt voortdurend je gedachten... Of wanneer je iets wilt uitpraten, dat de ander niet echt spreekt of zich niet voldoende uitspreekt. Dat je een berichtje stuurt en de ander dat helemaal anders interpreteert dan je had bedoeld... dan zijn er twee mensen die iets te verdragen hebben...

Beeld je eens in... met velen ben je op de vlucht uit oorlogsgebied. Je komt aan in Lesbos. Daar zou een nieuwe toekomst beginnen. Een tentenkamp voor drieduizend mensen. Het is maar tijdelijk. Er is weinig toegang tot proper water en sanitair, maar het is maar voor even. Helaas duurt het even jaren en jaren. En het kamp wordt bevolkt door tienduizend mensen méér dan het dragen kan. Elkaar verdragen. Samen in hetzelfde schuitje... het schuitje dat jullie samen niet dragen kan... Lotgenoten of concurrenten?

Het woord verdragen in het Grieks betekent in de eerste plaats iets optillen, dragen dus eigenlijk. Iets dat moeilijk is dragen. Verdragen klinkt in eerste instantie passief, maar dat is het niet. Het betekent inderdaad “niet zoals we gewoon zijn” negatief gaan reageren. Maar verdragen is ook actief iets dragen, daar moeite voor doen, iets dragen wat je niet wil dragen, maar toch besluiten om het te dragen. En daarmee zit het dicht tegen vergeven aan. Vergeven, dat niet betekent, vergeet het maar, vergeven dat betekent: je niet wreken, de haat stoppen, de pijn dragen. Ook dat klinkt als iets passiefs. En niets is minder waar. Vergeven is de haat en de wrok afgeven, om de pijn – die je sowieso moet dragen – om de wonde van de pijn te laten helen.

Niet gemakkelijk wanneer je je hele jeugd aan de kant werd geschoven en constant diezelfde patronen ziet en daarnaast allemaal mensen die fantastisch gelukkig lijken.

Niet gemakkelijk wanneer de pijn zo verschrikkelijk groot is, dat er nauwelijks nog ruimte in je lijf blijft om te kunnen ademen.

Niet gemakkelijk in een tijd waarin je elkaar vaak enkel spreekt via apps...

Verdragen en vergeven zijn heel bewuste houdingen. Je lijkt er een sterke persoonlijkheid voor nodig te hebben. Toch in de wereld waarin we leven, waarin je vaak gelijk krijgt wanneer je een dader beschuldigt, wanneer je op wraak zint, wanneer je iets openbaar maakt, ...

Ik denk dat dat ook zo is, dat je daar sterk voor moet zijn, maar waar komt je sterkte vandaan?

Als je helemaal kapot bent...

Als je van mening bent dat de ander niet zal ophouden...

Als je pijn zo groot is, dat elke goedheid alleen maar nog meer pijn doet...

Waar moet je dan je sterkte gaan zoeken?

...

Durf je in Gods woord gaan zoeken?

Zoals de Heer u vergeven heeft, vergeef elkaar. Zoals de Heer u vergeven heeft... Ook in het Onze Vader bidden we: en vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren... Omdat wij vergeving nodig hebben,

vergeven wij onze medemensen wat zij aan ons schuldig zijn... Het lijkt een ruilhandel, maar het is natuurlijk een verhaal met bijzonder veel diepgang.

Hoe staan wij daarin, wij moderne mensen, die het woord zonde toch minstens een beetje uit ons taalgebruik gebannen hebben. Beseffen wij onze nood aan vergeving?

Beseffen wij hoe we echt bevrijd kunnen leven van lasten? De manier waarop we bepaalde mensen hebben behandeld, lasterlijke gedachten, handelingen waarbij we het goede voor onszelf en ons gezin op het oog hadden, maar die anderen geschaad hebben, onze vaak achteloze manier van omgaan met de luxe waarin we leven... Daarover nadenken, daarover praten met God, met Jezus, vergeving vragen, bevrijd worden... Dat geeft kracht. Kracht om anderen ook te bevrijden, of jezelf te bevrijden van wrok en haat en andere gevoelens die jou alleen maar kapotmaken en die niets aan het leven bijdragen.

Maar het blijft niet eenvoudig, vergeven.

De pijn die ons is aangedaan gaat heel veel plaats innemen. De mens die ons iets heeft aangedaan verwordt tot dader, tot vreemde, tot vijand. Hoe kun je een vijand vergeven?

Het is goed om in eerste instantie te beseffen dat de brief die Paulus schreef, aan een gemeente is gericht. Zoals ik zou zeggen: Beste leden van de Olijftak, broeders en zusters, verdraag elkaar, vergeef elkaar... Verwerk de pijn en laat je wrokgevoelens los. Bid voor diegenen die je tegenstaan.

Daar gaat het over, over jij en ik door één deur.

Gemeenteleden zijn in alle tijden, naar we mogen hopen, mensen die de weg van het koninkrijk van God willen gaan. Het lukt hen niet, het lukt ons niet, we zien de splinter in het oog van de ander en niet de balk in ons eigen oog, we zijn zo blind, maken inschattingsfouten, maar we zijn geroepen om één gemeente te zijn, om één te zijn in Christus, die ons vergeeft. En als Hij vergeeft, hoe zouden wij kunnen achterblijven...

Er is een film, Amish Grace, waarin een moeder boos is omdat haar man de moordenaar van hun dochttertje vergeven heeft. Zij heeft iets van: dat kan niet. Dat is zo gemeen tegenover de overleden dochter. Menselijk begrijpend. Maar dan ... komt ze te weten dat haar dochter wist dat ze in de handen van de moordenaar zou sterven en dat zij hem op dat moment vergeven heeft. Toen kon de moeder niet achterblijven.

En dat is het verhaal van God, van Jezus. Jezus, die ons verschrikkelijk liefhad, die wist dat hij in onze handen zou sterven en die toch zei: vergeef het hun, want zij weten niet wat ze doen. Als Jezus ons de volledige afwijzing en zijn gruwelijke dood vergeeft... wat zouden wij nog kunnen aandragen om niet te vergeven? Nogmaals – vergeven gaat niet om het vrijspreken van de dader, het gaat om haat en wrok aan de kant schuiven, zodat de vrede kan doorbreken, ook in je eigen hart. Het gaat erom niet méé te doen met het kwaad door erop te reageren.

Vandaaruit: verdraag elkaar. Doe niet mee aan het vergroten van het kwaad. Verklein het, door in jezelf haat en wrok te doden, en door het oordeel af te geven aan Hem die met kennis van zaken regeert.

De aanvulling in de brief aan de Kolossenzen spreekt over: kleeft u in de liefde / Laat in uw hart de vrede van Christus heersen / de liefde is uw eenheid /...

Het is een levenshouding die een goede geest teweegbrengt, een geest van genade, een geest die anderen genadig is. Karl Popper: There is an almost universal tendency, perhaps an inborn tendency, to suspect the good faith of a man who holds opinions that differ from our own opinions...: we hebben de neiging om goedheid verdacht te vinden bij iemand die anders denkt dan wij.

Dat soort fouten kunnen we vermijden, door te leven zoals Paulus heeft voorgeschreven en heeft voorgeleefd. Verdraag elkaar en vergeef elkaar, zoals Christus ons vergeeft. Heb elkaar lief, zoals God jou liefheeft. Elke dag.